

Spøkeshuset

1710 JN

Når er vi framme til det nye huset vårt? Om 5 min Thea, slutt og mas, svarte mamma. Thea den vet den store skogen som er utenfor det nye huset vårt ja Thivsket brøren min til meg. Han er 13 år, og jeg er ett år mindre enn han. Ja, sa jeg. Hva med den? Blir du med ut og utforske den når vi kommer fram? Er ikke det litt sent når klokken er 20.00? Neida, det er jo sommerferie Thea, kon igjen da. Javel. Mamma sa at vi måtte komme hjem kl. 22.00. Kom så går vi, ropte Øyvind. Er du sikker at vi skal gå nå da, det er jo veldig mørkt. Kom nå, sa han og dro meg i armen. Auu! Hylte jeg. Det er kaldt og det er nisset her. Jeg snublet over et tre som lå i veien. Øyvind ignorerte meg og bare gikk videre. Jeg er redd Øyvind. Slapp av det er ingen her. Det begynner å regne det er best vi går tilbake, hvisket Øyvind. Vi går inn mot det nye huset vårt, men vi ser nesten ikke noe siden tåken har kommet. Kom igjen vi løper Øyvind hvor er du? Jeg ser deg

ikke. Jeg får ikke noe svar, hvor kan han være? Jeg ser noe som beveger seg i buskene. Hallo, spør jeg i shock. Jeg får ikke noe svar. Plutselig er det noen som tar tak i skuldren min hardt. Jeg snur meg sakte om for å se hvem det er. Tenk om det er noen som vil ta meg, hva skal jeg gjøre? Jeg ser øynene hans og håret hans, og jeg blir kjempeglad da jeg ser Øyvind. Kom så går vi inn i det lille huset rett rundt hjørnet her. Det er for mørkt til at vi skal begynne å lete etter huset vårt. Når vi går til det lille huset har vi en lang diskusjon om vi skal gå inn der. Men vi gjør det til slutt. Hallo? Er det noen her? Ingen svarer. Det er mørkt i huset. Det knirker i trappen, da jeg går i den. Det ser ikke ut som om det har vært noen her på lenge. Jeg snur meg da jeg hører en spiss lyd. Jeg ser noe som beveger seg gjennom luften og da ser jeg på Øyvind, han stirrer på akkurat det samme som meg. Det er noe hvitt. Jeg fortsetter å gå opp trappen. Det er skittent her, og spindelvev i hvert hjørne. Da ser jeg det igjen. I det ene øyeblikket er det noen der, og i det andre ser jeg ingenting. Øyvind kan da komme opp hit, hviskel

jeg. Jeg kommer så han tilbake. Nå
knirker det enda mer i trappen enn
det gjorde til meg. Begge i står og
skjelver her hvor vi står. Jeg peker inn
mot et hjørne hvor jeg ser en gjørmel
sko, med masse blod på. Jeg begynner å bli livredd!
HAPPY HALLOWEEN! Roper de to personer. Waaa... skjelter
jeg og dynd til Begge vi går fra hyl til
stor latter. Det er alle klassekameraterne
være, fra den forrige skolen vår. Dette
er den beste og den verste halloween-
dagen i hele mitt liv! Resten av kvelden
satt vi i den gjørmel, men behagelige sofaen
og spiste godteri.

1572-1573